

Trojkráľový výstup na Šípok - dvanásty a rozlúčkový

Ráno pod mrakom. Teplo ako na jar. Je presne deväť a asi ideme s Peťkom poslední. Hoci v pozvánke bol začiatok posunutý na 9.15 h. Ktovie, či si to niekto vôbec všimol. Ala mala prísť z Blavy vlakom po deviatej, takže by sme ju čakali. Nakoniec prišla autom v noci aj s Jurajom. Na moste za kostolom sa k nám pridali piati Rihárovci, po prvýkrát išla s nami aj prváčka Danielka Rihárová. Pri dolnom pomníku už čakali ostatní. Vskutku štedrá účasť turistov – 21 ľudí, z toho osem detí. Potešila účasť Aničky Ondrušovej, vedúcej turistického krúžku zo ZŠ na Veľkej okružnej (prišla však bez detí), ale aj Romana Bohuša sa malým synčekom Deniskom z Prievidze.

K hornému pomníku sme vybehli ako nič. Až tu sme si dopriali spoločný novoročný prípitok, tentokrát v réžii „mikulášskeho“ rumu Janky Rotterovej. Deti dostali sladkosti. Pri schádzaní k cintorínu nad sídliskom Šípok nás prekvapil uzavretý lesný chodníček, takže sa aj časť trasy musela meniť.

Pri stúpaní na vrchol nakoniec z hmly vykuklo slniečko. Prvýkrát sme išli k vrcholovému bodu okolo skaly. Čakali tu na nás už Jozef a Danielka Benkovci. A o chvíľu sem dorazila aj jedna rodinka, ktorá si začala opekať priamo na vrchole. Ale až po spoločnej foto, ku ktorej sa ochotne pridali. Danielka Bohušová iniciovala zapisovanie do vrcholovej knihy, Rihárovcom som rozdala doma (v Uhrovci) pripravené obložené rožky, chutili aj mne. S vrcholovým prípitkom ma predbehol Miro so svojou frndžalicou.

Dvanásť rokov sme sem chodili na Troch kráľov a teraz naposledy. Určite sem ešte prídeme, ale nie v rámci oficiálnej akcie, ktorá si, žiaľ, nenašla viac priaznivcov z radov Partizánčanov. Dokonca môžem povedať, že ju ignorovali. Posledný rozlúčkový výstup mal síce najväčší počet účastníkov, ale ostatné ročníky mali priemer okolo dvanásť ľudí. Preto bol najvyšší čas túto akciu zrušiť a vymyslieť inú v Uhrovci. Snáď budú viac naklonení myšlienke, že voľný sviatočný deň je najlepšie stráviť pohybom v prírode. Najmä po prejedaní sa po vianočných a novoročných sviatkoch...

Zo Šípku sme išli strmo dole po skalách s výhľadmi, odkiaľ nám dolina „ležala pri nohách“. Bolo to po prvýkrát, čo sme mali také výhľady na mesto, dediny a hory okolo. Pri poslednej spoločnej foto si Janka Rotterová bolestivo vytkla členok, trochu jej pomohli moje palice (jej spokojne odpočívajú v skrini). Vyšli sme na akejsi súkromnej roli v Malých Uherciach poriadne zablatení. Kým sme prešli cez sídlisko Šípok ku kostolu, kde bol štart našej túry, blato opadlo. Na moste sme sa rozlúčili s Bohušovcami a Rihárovcami, Janka odmietla odvoz autom a dokrivkala na Luhy v sprievode Jožka.

A ja a Peťko sme sa vrátili do vyprázdneného bytu na Komenského ulici, kde sme prežili 12 rokov ako novomanželia. Na druhý deň 7. januára sme ho mali odovzdať novým majiteľom. Akosi nám to vôbec nebolo ľúto. Tešili sme sa na našu chalúpku v Uhrovci. Splnili sme si svoj sen...

A rozlúčkový Trojkráľový výstup na Šípok bol vlastne aj rozlúčkou s týmto mestom.

Ala Borszéková